

førende Stilling; det er den, der kan overse alle Forholdene: Tjenestemændenes Forhold, Statskassens Forhold og Samfundstilstanden. Derfor er det, at vi i Udvalget vil støtte Tilvebringelsen af en fornøden Forhandling om disse Spørgsmaal under Regeringens Ledelse.

Finansministeren (N. Neergaard): Jeg kan fatte mig ganske kort. Med Undtagelse af den ærede Ordfører for Socialdemokratiet (Valdemar Olsen) har Lovforslaget jo enten fundet Tilslutning eller i hvert Fald ikke Afvisning; det fandt ikke nogen Afvisning i den ærede sidste Talers (Rode) Udtalelse — jeg haaber, jeg har forstaaet ham ret.

Jeg maa overfor det ærede Medlem Hr. Valdemar Olsen bestemt fastholde min Opfattelse af Meningen med Konjunkturtillæget; det fremgaar af Lønningskommissionens Betænkning, at man saa langtfra har betragtet Konjunkturtillæget som et Tillæg til Dyrtidstillæget, at man endog har forudsat Muligheden af, at Konjunkturtillæget kunde komme til at bevæge sig i modsat Retning af Dyrtidstillæget, at Konjunkturtillæget altsaa kunde komme til at gaa ned paa en Tid, hvor Priserne steg. Det er ganske utvivlsomt, og det blev for øvrigt ogsaa, uden at finde Modsigelse hos Lønningsudvalgets daværende Ordfører, under selve Lønningslovens Behandling, meget bestemt fremhævet af det ærede Medlem Hr. Søren Svendsen, der nu staar som Ordfører for vort Parti. Det er ikke noget nyt Standpunkt, der her indtages. Det blev stærkt fremhævet allerede den Gang, og det fandt Støtte i selve Lønningskommissionens Betænkning.

Det ærede Medlem anførte som Hovedargument for sit Krav om et forøget Konjunkturtillæg, at Dyrtidstillæget langtfra havde dækket Prisforhøjelsen, og naar dette ikke var Tilfældet, maatte Konjunkturtillæget træde til og gøre Resten. Men det er netop dette Standpunkts Rigtighed, som jeg paa det allerbestemteste maa bestride. Tjenestemændene har ikke ved Tjenestemandsløven faaet noget hverken juridisk eller moralsk Krav paa, at deres Lønninger absolut skulde have den samme Købeevne nu, som de havde i Oktober 1919. Det er en Misforstaaelse, hvis man vil antage det. De har faaet Sikkerhed for, at Forholdene rettes indenfor de Grænser, i det Omfang, som Bestemmelsen om Dyrtidstillæg fastsætter, men de har ikke faaet nogen Anvisning paa mere end dette.

Det Forslag, som det ærede Medlem har stillet her i Dag, er jo ikke alene mindre be-

kosteligt for Statskassen end det, som store Organisationer af Tjenestemændene har forlangt, men det hviler ogsaa paa et fuldstændig andet Princip. Under de Forhandlinger, som førtes i Finansministeriet mellem Tjenestemandsgenerationerne og mig, mærkede jeg ikke noget til, at det Krav, som var stillet, ganske vist særlig fra Embedsmandsorganisationernes Side, ikke havde Støtte fra det, man tidligere kaldte Funktionærgenerationerne. Tværtimod, efter Forhandlingens hele Forløb maa jeg antage, at Organisationerne stod solidarisk i denne Sag. Den principielle Forskel paa den Tanke, det ærede Medlem fremsatte, og den, som blev fremsat under de to Forhandlinger i Finansministeriet, er, at det ærede Medlem vil have et ensartet Tillæg, som altsaa ikke tager Hensyn til det, som Organisationernes Forslag i saa høj Grad lægger Vægten paa, nemlig et Tillæg, som bevarer Forholdsmæssigheden mellem de forskellige Lønninger. Dette vil det ærede Medlem ganske bort fra, idet han vil have ensartet Tillæg. Jeg skal ikke for nærværende komme ind paa en Drøftelse af, hvorvidt det ene eller det andet vil være mest hensigtssvarende. Jeg vil kun sige, at ogsaa det Forslag, som det ærede Medlem fremsatte, vil betyde en ganske overordentlig stor Udgift for Statskassen, en Udgift, der for et Aar maa anslaaes til ca. en Snes Millioner Kroner eller saa, og derfor anser jeg det ligeledes for uantageligt. Jeg maa tilføje og understrege — det er kun en Understregning af, hvad jeg har sagt ved Fremsættelsen af Lovforslaget —, at jeg idet hele taget anser det for uforsvarligt nu at gaa til nogen som helst Forhøjelse. Hvad jeg har stillet i Udsigt for Tiden efter 1. April er derfor ogsaa kun en Omfordeling af det, som nu er bevilget til Lønninger, en Omfordeling, der navnlig skulde komme Forsørgerne til gode. Men jeg har udtrykkelig udtalt, at denne Omfordeling maatte hvile i sig selv.

Der er ikke Rimelighed for nu at gaa til en Forhøjelse af Lønningerne, og Hovedgrundene hertil er de, jeg allerede flere Gange har anført: for det første, at Statskassen paa ingen Maade har Raad dertil, idet den staar for afgjort nedadgaaende Konjunkturer, og dernæst, fordi det hele erhvervende økonomiske Samfund ikke har Raad dertil. Det Misforhold, der i sin Tid var til Ugunst for Tjenestemændene mellem disses økonomiske Stilling og den Stilling, som med dem ligestillede i private Erhverv indtog, er i Færd med at forvandle sig til det stik modsatte. Jeg fastslaar dette,